

*Đã biết một lần đi không trở lại
Vẫn thấy lòng xao xuyên nỗi hoài mong,
Đêm cô tịch, hiu hắt hồn tê tái,
Lặng lẽ nơi này, suốt mấy mùa Đông
Trời ấm nắng nhưng làm sao sưởi ấm
Trái tim nồng giá buốt tự năm nao,
Ngày tháng cũ, quê hương luôn chìm đắm.
Trong ngút ngàn khói lửa ngập binh đao
Hỏi những ai tồn xưng làm cách mạng ?
Đem tai ương giáng xuống cả trời Nam,
Kìa kẻ ác lại là người chiến thắng,
Chủ nghĩa hoang đường dân tộc làm than
Đất nước tôi mây mù giăng khắp lối
Lạc nẻo đi về, mất hướng tương lai,
Cả thế hệ dật dờ trong đêm tối
Hy vọng gì cho tuổi trẻ ngày mai?
Sài Gòn, Huế từng con đường phố nhỏ,
Mỗi khung trời đầy kỷ niệm xa xưa,*

*Em - Việt Nam hao gầy theo nhịp thở,
Anh - Cali - mòn mỏi tháng ngày đưa.
Xin cho tôi được làm người mất trí,
Quên chiến chinh dài đau khổ triền miên,
Nhân lực, tài nguyên một thời lãng phí
Cốt nhục tương tàn, nghiệt ngã oan khiên.
Quên đi em thơ khóc thềm vú mẹ
Chết gục ven đường, thịt nát xương tan,
Ợ ợm xác chồng, mắt mờ xuôi té
Kẻ ở người đi, ngỡ ngàng kinh hoàng.
Ôâng, không thể, tổ quốc đang còn đó,
Dầu tóc xanh nay đã nhuộm bạc màu,
Thuyền viễn xứ xuôi giòng tìm bến đỗ,
Đâu sợ gì cơn sóng gió, biển sâu
Vị cuộc chiến hôm qua còn dang dở,
Mang nặng cảm hờn ngàn dặm tha phương
Đoàn kết lại, thời cơ đừng bỏ lỡ,
Dừng lại giang sơn, non nước phú cường.*